

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2020, č. j. 41 A 57/2018 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 5. 2018, č. j. OD-ČJ/58644-18/NEU (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 6. 2017 v 9:33 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Range Rover, v obci Modřice na ulici Brněnská vyšší než maximálně dovolenou rychlostí. Hlídka Městské policie Modřice (dále též „městská policie“) mu v úseku, kde je maximálně dovolená rychlost 50 km/h,

naměřila rychlost 64 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2018, č. j. JMK 123879/2018, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že v řízení bylo prokázáno, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost. Nepřisvědčil námitkám poukazujícím na vady v dokazování. Správní orgány pořídily důkazy v souladu se zákonem. V řízení bylo prokázáno, že měření rychlosti provedla městská policie a nikoliv soukromá společnost DOSIP s. r. o. (která zapůjčuje městské policii měřicí zařízení), resp. její technik. Měření rychlosti městskou policií bylo provedeno v souladu se zákonem. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že bylo třeba provést výslech servisního technika. Krajský soud neshledal důvodnými námitky poukazující na nepřezkoumatelnost, resp. vadnost rozhodnutí žalovaného. Podle krajského soudu namítané vady nevyvolávají nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného. Ani další námitky neshledal krajský soud důvodnými a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud vypořádal nesprávně a nedostatečně všechny žalobní body. Podle stěžovatele měl krajský soud rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost (vzájemně si odporující části textu) zrušit. Další podstatnou vadou je to, že v prvostupňovém rozhodnutí (v poučení o odvolání) je nesprávně označen odbor žalovaného (Krajského úřadu Jihomoravského kraje), což činí prvostupňové rozhodnutí fakticky neuskutečnitelným. V dalších částech kasační stížnosti stěžovatel brojil proti měření rychlosti. Stěžovatel je přesvědčen, že obec Modřice, resp. Městská policie Modřice nebyly v žádném právním vztahu k vozidlu Škoda Octavia ve vlastnictví společnosti DOSIP, s. r. o., ani k měřicímu zařízení instalovanému v tomto vozidle (jimiž bylo provedeno měření rychlosti). Toto vozidlo nadto nebylo označeno jako policejní vozidlo. Dovozuje, že měření bylo provedeno soukromým subjektem, což má za následek nezákonnost měření, resp. porušení § 79a zákona o silničním provozu. Stěžovatel je dále přesvědčen, že servisní technik uvedené společnosti zasahoval do měření, ačkoli k tomu není ze zákona oprávněn. Žalovaný i správní orgán I. stupně dále pochybili, jestliže nevyhověli návrhu stěžovatele na provedení výslechu servisního technika. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek krajského soudu takovými vadami trpěl. Krajský soud se zabýval všemi žalobními body, vč. těch poukazujících na vady v měření rychlosti. Jeho argumentaci považuje kasační soud za přezkoumatelnou. Nejvyšší správní soud ji současně považuje i za odpovídající obsahu správního spisu a právní úpravě. Z tohoto důvodu ji Nejvyšší správní soud přebírá a v podrobnostech na ni odkazuje. Nad rámec uvedeného k jednotlivým stížným námitkám dodává následující.

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány ani k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu a nejsou s ním v rozporu. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel naplnil § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Stěžovatel ostatně ani nenamítal, že by se předmětného přestupku nedopustil, svou obranu povětšinou staví na procesních pochybeních.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí skutečně dopustil stěžovatelem vytýkaných chyb. Žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolání neobsahuje odvolací důvody a petit, v další části rozhodnutí však žalovaný rekapituluje stěžovatelovo odvolání, a to jak s odvolacími důvody, tak i se závěrečným návrhem (petitem) stěžovatele, aby žalovaný správní řízení zastavil. Uvedené formální pochybení nevyvolává nutnost zrušení rozhodnutí. Předmětná

pokračování

chyba je pouhou chybou v psaní, která se nikterak neprojevila na výsledku předmětného řízení, resp. právech stěžovatele; žalovaný uplatněné odvolací námitky řádně vypořádal. Takové pochybení nevede ke zrušení správního rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č. j. 6 As 80/2013 - 38, ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 224/2019 - 27, či ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 27/2020 - 42). Výše uvedené lze vztáhnout i k další vadě rozhodnutí žalovaného. Žalovaný na str. 3 odst. 2 rozhodnutí uvádí, že: *„Před vydáním rozhodnutí umožnil správní orgán I. stupně obviněnému v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož obviněný využil. Obviněný tohoto práva nevyužil.“* Podtržené (odporující si) věty však rovněž nemají za následek nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tato tvrzení uvedl v rámci rekapitulace dosavadního řízení a nestavěl na nich svou argumentaci; rozhodnutí žalovaného nestojí na tom, že se stěžovatel nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. I zde se jedná o chybu v psaní, která se neprojevila na výsledném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ani toto formální pochybení nevyvolává nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného.

[13] Stěžovatel dále namítl, že nesprávné označení odboru žalovaného v poučení o odvolání činí prvostupňové rozhodnutí fakticky neuskutečnitelným a tedy nicotným.

[14] Z § 68 odst. 5 správního řádu vyplývá, že správní orgán má v poučení o opravném prostředku uvést název správního orgánu, který o odvolání rozhoduje. Této povinnosti správní orgán I. stupně dostal – v poučení uvedl, že odvolacím orgánem je Krajský úřad Jihomoravského kraje (žalovaný). Nutno dodat, že stěžovatel nepodával odvolání přímo k žalovanému. Stěžovatel podal odvolání prostřednictvím správního orgánu I. stupně, přičemž tento odvolání postoupil nadřízenému orgánu, který o něm věcně rozhodl (rozhodnutím ze dne 29. 8. 2018, č. j. JMK 123879/2018, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil). Ani uvedená námitka tak nemá za následek nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného.

[15] V další skupině námitek stěžovatel brojil proti měření rychlosti. Stěžovatel je přesvědčen, že obec Modřice, resp. Městská policie Modřice nebyly v žádném právním vztahu k vozidlu Škoda Octavia ve vlastnictví společnosti DOSIP, s. r. o., ani k měřicímu zařízení instalovanému v tomto vozidle, jimiž bylo provedeno měření rychlosti. Označené vozidlo nadto nebylo označeno jako policejní vozidlo. Dovozuje, že měření bylo provedeno soukromým subjektem, což má za následek porušení § 79a zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[16] Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených Policií ČR.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem a žalovaným, že správní spis poskytuje dostatečné podklady pro závěr, že měření prováděla Městská policie Modřice (viz doklad o měření rychlosti, záznam z úředního měření rychlosti, deník měřiče, oznámení o podezření ze spáchání přestupku, jakož i výslech zasahujících strážníků), a to na místě určeném Policií ČR. Z písemnosti „Schválení úseků k měření rychlosti“ ze dne 6. 5. 2009, č. j. KRPB-10685-2/Čj-2009-060307, vyplývá, že Městská policie Modřice má Policií ČR k měření rychlosti schválenou ulici Brněnská od křižovatky s ulicí Tyršova až

po konec obce (obousměrně). Měření rychlosti přitom neprobíhalo „vozidlem značky Škoda Octavia“, ale měřícím zařízením. Měření je prováděno rychloměrem, nikoli vozidlem, v němž je rychloměr zabudován (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 As 129/2013 - 27). Zařízení pro měření rychlosti musí být certifikováno Českým metrologickým institutem, který schvaluje stanovená měřidla, což, jak vyplývá z ověřovacího listu, se i stalo (viz ověřovací list č. 1/17 založený ve správním spisu). Z dokladu o měření č. 001660/003-2017 vyplývá, že pro měření stěžovatele byl použit radarový rychloměr typu Traffipax Speedophot II, v. č. 504-200/60140, výrobce ROBOT VisualSystems GmbH, SRN, měřící rozsah 20-250 km. V ČR byl typově schválen Českým metrologickým institutem, značka schválení typu TCM 162/03-3948. Měřidlo bylo ověřeno, ověření bylo platné do 4. 1. 2018. Stěžovatel v kasační stížnosti explicitně netvrdil a nedokládal, jak by se přesun měřícího zařízení mohl projevit na výsledku měření rychlosti, resp. překročení rychlosti. Z dalšího obsahu spisu pak vyplývá, že předmětný měřič rychlosti měla pronajatý Městská policie Modřice a v předmětný den jej použila k měření rychlosti (viz nájemní smlouvu uzavřenou se společností DOSIP s. r. o. a předávací protokol s toutéž společností). Nelze tedy souhlasit ani s tím, že by městská policie neměla žádný vztah k předmětnému měřiči rychlosti. Nutno dodat (a to i ve vztahu k stížnímu bodu, ve kterém stěžovatel napadal měření prováděné z vozidla neoznačeného jako vozidlo policejní), že Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že používání neoznačených vozidel ze strany policie není v rozporu se zákonem. Nelze tedy dovozovat porušení § 27a zákona o obecní policii (jehož smysl je nadto zcela jiný) a návazně i čl. 2 odst. 3 Ústavy, popř. práva na ochranu osobnosti a osobních údajů (podpůrně viz rozsudky ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 As 129/2013 - 27, ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015 - 34, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52, či ze dne 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019 - 48).

[18] Soudu je známa i judikatura akcentovaná stěžovatelem (zejména rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 51 C 7/2007), v dané věci však nebyl doklad o měření pořízen soukromým subjektem, ale Městskou policií Modřice. Ze spisu vyplývá, že měření prováděla Městská policie Modřice, přičemž její strážníci (vč. strážníka Š., který prováděl předmětné měření) byli řádně proškoleni pro obsluhu předmětného zařízení (viz výše). Ani ze stěžovatelem doložené fotodokumentace o přítomnosti technika ve vozidle nelze dovodit, že by měření rychlosti neprováděla městská policie, popř. že by tento technik zasahoval do měření rychlosti. Stěžovatel sám uvedl, že fotografii pořídil asi 10 minut po samotném měření. Tato fotografie tedy nemůže potvrzovat domněnku stěžovatele, že měření neprováděla městská policie. Podklad, ze kterého by jednoznačně vyplývalo, že měření neprováděla městská policie, stěžovatel nepředložil, přičemž to nelze dovozovat ani na základě obsahu spisu. Z judikatury zdejšího soudu přitom vyplývá, že ačkoli primárně tíží důkazní břemeno správní orgán, v případě, že je obviněným z přestupku zpochybněn jeho tvrzením některý z důkazů, je na obviněném, aby své tvrzení prokázal. Opačná situace, kdy by správní orgán musel prokazovat jakékoli tvrzení předložené obviněným z přestupku, by vedla k popření principu procesní ekonomie a měla by za následek absurdní situace v praxi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017 - 42, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, či ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 123/2017 - 37). Nejvyšší správní soud z opatrnosti dodává, že z ničeho nevyplývá ani to, že by společnost DOSIP s. r. o. (resp.

pokračování

její technik) měla hmotný zájem na výsledcích měření rychlosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36).

[19] K přítomnosti servisního technika v měřicím vozidle zdejší soud doplňuje, že již v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 - 27, vyložil, že po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení měřicích zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. S ohledem na obsah spisu není zdejší soud názoru, že bylo nutné provést výslech servisního technika. Jeho výpověď by nemohla nic změnit na podstatě dané věci - naplnění podmínek uvedených v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které byly v řízení jednoznačně prokázány, v důsledku čehož nebylo třeba provádět další dokazování. Z ničeho nevyplývá ani to, že by došlo k nesprávnému měření rychlosti. Stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdil, že by nepřekročil maximálně dovolenou rychlost. Nutno dodat, že za dostačující podklady stran správnosti měření lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.). Krajskému soudu lze vytknout pouze to, že se rozdílně vyjadřuje k povaze daného měřicího zařízení; na jedné straně jej označuje za měřicí zařízení nezabudované do vozidla, na straně druhé naopak konstatuje, že se jednalo o měřicí zařízení zabudované do předmětného vozidla. Toto formální pochybení však rovněž nevyvolává nutnost zrušení jeho rozsudku (viz shora citovanou judikaturu k vadám rozhodnutí).

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel většinu námitek uplatnil v obecné rovině a v takovém rozsahu se jimi mohl zabývat zdejší soud. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60).

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na rozhodnutí žalovaného a krajského soudu, s jejichž nosnými závěry se ztotožnil a plně je přebírá.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu